

Regéczy Szabina Perle

A tudálékos

Lustán bóbiskolok egy
mangrove-erdő szélén
sivalkodó élményplakátjaim közepette
a féktelenül bogarászó térben
tetőtlen, öreg vacsorák emlékei,
műholdas előadását sugározza az agy,
képernyője egy kérlelhetetlen, reves balsejtelem,
gondatlanul gomolyogva szállsz,
majd visszarévülsz a tértelenségbe,
anyátlan, hulló célforgácsok között
kalandorként kutatod a mát
egy karéjos falevelen.

A jel

Kemény sziklákat görget a folyó
Egy settenkedő, bíbor virradatban,
Zavargó színeképek kulisszáin
Mázolt alakban bambul,
Élhetetlen
Halkan piheg a lomb
Lódítón színelve a hervadást,
Leszűkült pályák
Tömjénfüstje reszket,
Majd belsőm Ada-Kalehján felgyúl,
Jelezve, hogy még nem vezett el.
